

Sympatický mladý muž s neobyčejným povoláním

Plzeňský kulturní přehled, listopad 1997

autor: Jan Sádlik

Martin Stránský působí v plzeňském činoherním souboru již pátý rok. Do Divadla J. K. Tyla nastoupil v roce 1992 po ukončení studií na pražské DAMU. Hrál zde Francka v Maryše, Franciho v Periferii, stále ještě hraje Theobalda ve Vraždách a něžnostech, Sebastiána ve Večeru tříkrálovém, Rimbauda v Maratónu i Robina v komedii S tvojí derou ne. Na telečském gymnáziu uvažoval, že by se mohl stát učitelem. Chtěl si podat přihlášku na Fakultu tělovýchovy a sportu v Praze. Těsně před maturitou změnil své rozhodnutí a zcela podlehl kouzlu divadla.

Narodil se v Jihlavě v herecké rodině, a když ho na první pokus nevzali na DAMU, živil se jako elév v jihlavském Horáckém divadle. V současné době má před sebou v Plzni dvě nové role. Ředitel divadla Jan Burian ho obsadil do inscenace hry Krvavá svatba a režisér František Laurin do smutné komedie Neila Simona Drobečky z perníku. Obě mají premiéry právě v listopadu.

Zkoušíš Lou Tannera v Simonovi a Leonarda v Lorcovi. Jsou si ty postavy nějak blízké?

Zaprvé věkem a za druhé tím, že mají blízko k ideálu opravdového chlapa se vším, co k němu patří. Ony figury nejsou jednorozměrné a spojuje je, že obě k sobě osudově přitahují ženy, Leonardo Nevěstu a Lou Evu. Nemusím říkat, že ženy obecně bývají rády přitahovány chlapy, kteří znají svou cenu a vědí, o co v životě usilují.

V Simonovi tě režíruje František Laurin, v Lorcovi Jan Burian. Je něco, co oba po profesní stránce spojuje?

Zdá se mi, že mají odlišnou metodu práce. Honza Burian vychází víc z našich soukromých charakterů, i když pan Laurin také, ale u něj to je trochu o něčem jiném. Občas mi malinko vadí, že se musím během jednoho dne při zkouškách přehrávat z civilního herectví do stylizovanější polohy, nebo naopak.

Vyhovují ti víc postavy vážné, nebo komické?

Nejsem takový komediální typ, jakým je například Tonda Procházka, nicméně mne to baví. Musím ale přiznat, že vedle několika typově ostře vyhraněných figur jsem velkou, ale opravdu velkou komediální roli ještě nedostal, ani ve škole, ani tady. Ale i menší a malé hraju moc rád. Možná, že takovým „blýskáním na lepší časy“ by mohla být moje role Rimbauda v Maratónu, který hrajeme v divadelním klubu. Na tom představení mě hrozně baví opravdu přímý kontakt s divákem. Prostě je něco jiného, když ti divák kouká takříkajíc do „kuchyně“ a sedí půl metru od tebe, než když nad ním ve zhruba stejné vzdálenosti stojíš na forbině.

Zmínil jsi malé role. Asi se nebudeme přít, že jsou jednodušší prací...

Každý divadelník ti poví, že když jsi na jevišti od začátku do konce, tak se tvá figura líp staví. Můžeš se, chvilkami, i když bys neměl, za něco schovat a odpočinout si. Ale pokud dostaneš malou roli, navíc v komedii, tak ji musíš hrát s velkým nasazením a vymyslet, jak ji přiblížíš k divákovi, aby sis ho získal na tak malé ploše.

Životem tě, a na škole tomu nebylo jinak, provázejí slavní čeští autoři. Jaký je tvůj vztah ke klasikům?

Je pravda, že jsem měl štěstí na české autory už na škole. Tam jsme dělali Preissové Její pastorkyňu, potom už v Plzni třeba Langrovu Periferii nebo Mrštíkových Maryšu. Narazil jsem, myslím, na lepší české autory ze staré školy a v tom ohledu si nemůžu stěžovat.

Když řeknu Žvanikin a Gogolova Ženitba, co se ti nejdřív vybaví?

Hrozně zajímavá práce, protože režisér Ondra Zajíc byl můj spolužák na škole. Realizačně nám pomohla i Marie Rašková s kostýmy i scénou a bylo to fajn setkání. Celá hra, i díky Ondrovu pojetí, vlastně směřuje k poloze komedie dell arte. Ta poloha mě hodně baví.

Proč ses po DAMU nevrátil na Moravu, odkud pocházíš?

Do Jihlavy bych se už nevrátil, i když mě velmi lákali zpět. Tíhnu k věkově rozvrstvenému souboru a i proto u mne neuspěla ani nabídka z Činoherního studia v Ústí nad Labem, kam jsem měl nastoupit hned po DAMU. Tzv. generační divadlo mě ale v podstatě nic neříká. V Plzni je fajn, že mám kolem sebe lidi zaměřené i na jiné věci než jen na divadlo a herectví. Dobré je, že se od nich můžeš leccemu přiučit a každý z nich tě samozřejmě ovlivňuje úplně jiným způsobem.

Čím je ti plzeňské angažmá?

Plzeňské divadlo znamená pro mě hodně. Zatím nemám potřebu a doufám, že dlouho mít nebudu, abych se poohlížel po něčem jiném. Plzeň se mi strašně líbí i jako město a baví mě pozorovat, jak se to tu mění k lepšímu. A hlavně jsem si tu našel kamarády, na které nedám dopustit.

Čím se odreaguješ od divadla?

Hraju squash, kulečnick, volejbal, hokej, šipky, chodím do klubů, třeba k Medvědovi, navštěvuji kina. Stačí mi na chvíli vyrazit do přírody, anebo jen tak „vyhnít“ doma s knížkou a poslouchat u toho muziku.

V plzeňském studiu Avik nahráváš se svými kolegy pohádku. Jaký máš k pohádkám obecně vztah?

Pohádky mám moc rád. Už jako malý kluk, když jsem se poměrně brzy naučil číst, jsem pohádky vyhledával a v noci pod peřinou se je učil znát. Mám rád děti a rád pro ně dělám. Jednak se tou prací pobavíš a něčím novým obohatíš i svou profesi.

Chtěl by sis na divadle zahrát nějakou konkrétní postavu a zatím jsi k tomu neměl příležitost?

Vidíš, to je jedna z věcí, o kterých jsem zatím ještě moc nepřemýšlel. Vím, že spousta mých kolegů, a ani já nejsem pochopitelně výjimkou, by si někdy chtěla zahrát třeba Romea nebo Cyrana. Na druhou stranu si ale myslím, že stavět si vzdušné zámky je trochu zbytečné. Nechám se překvapit tím, co přijde, jak to přijde a je mi úplně jedno, jestli hraju právě Cyrana nebo Theobalda ve Vraždách a něžnostech. Ono, když si ke komediálním figurám najdeš cestu, mohou ti někdy dát víc, než od nich čekáš.

Vyslovil bys přání plzeňskému divadlu?

Přál bych sobě i plzeňskému divadlu, aby k nám diváci nikdy nezapomněli cestu a zachovali nám svou přízeň. Je fajn vědět, že hrajeme před vyprodaným hledištěm, které nás má rádo a bere nás takové, jací jsme.